

HRANIČIAROV učeň

VÝKUPNÉ
ZA ERAKA
JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV UČEŇ

KNIHA PIATA

VÝKUPNÉ ZA ERAKA

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

EGMONT

John Flanagan

Hraničiarov učeň – Kniha piata – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Original title: *Ranger's Apprentice. Erak's Ransom*

Copyright © John Flanagan 2006

Cover art © 2014 by Shane Rebenschied

All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT v Prahe roku 2019 v spoločnosti

Albatros Media a. s., so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 35339

Preložila Dana Nová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

E-book konverziu vykonal Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN vyťaženej verzie 978-80-252-4570-5

ISBN e-knihy 978-80-252-4618-4

TS 14. Prvé vydanie

www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

JOHN FLANAGAN

HRANIČIAROV
učeň

VÝKUPNÉ
ZA ERAKA

EGMONT

Pre Rachel Skinnerovú
(Dúfam, že sa pri čítaní tejto knihy posadíš.)

ARALUEN A SUSEDNÉ KRAJINY

OBEČNÁ ÉRA, ROK 643

Jeden

Tmavú postavu, ktorá sa v noci ako duch blížila k hradu Araluen, strážca vôbec nevidel.

Votrelec splýval s obrazcami svetla a tieňa, ktoré vrhal polmesiac, a stal sa súčasťou noci. Prispôboval sa rytmu stromov a tóní, ktoré sa pohybovali v miernom vánku.

Strážcovo stanovište sa nachádzalo za vnútornými hradbami mohutného hradu pri juhovýchodnej veži. Za ním sa vo vetre čerila hladina vodnej priekopy a svit hviezd sa v temnej vode trblietal ako tisíc drobných svetelných čriepkov. Vpredu sa okolo hradu rozprestierala rozľahlá trávnatá plocha, starostlivo udržiavaná, dokonale pokosená a vysadená ovocnými stromami, ktoré poskytovali tieň.

Nadol od hradu sa krajina mierne zvažovala. Boli tam stromy a malé tienisté zákutia, kde sa mohli jednotlivci i dvojice takmer nerušene posadiť a chránení pred slnkom odpočívať alebo si niečo zajesť. Stromy však boli nízke a rástli ďaleko od seba, aby nemohli poskytnúť úkryt väčšiemu množstvu útočníkov. Podarilo sa tak ponúknuť súkro-

mie i odpočinok, a pritom zachovať nutnú bezpečnosť v čase, keď k útoku mohlo dôjsť kedykoľvek.

Naľavo, štyridsať krokov od stanovišťa strážcu, bolo k pňu, ktorý tu ostal po jednom väčšom strome, pripevnené staré vozové koleso, takže vznikol akýsi stôl. Okolo neho stálo niekoľko jednoduchých lavíc a po jednej strane bol zasadený malý strom, ktorý napoludnie poskytoval tieň. Toto miesto s obľubou vyhľadávali rytieri a ich dámy, aby sa najedli pod šírým nebom. Poskytovalo aj dobrý výhľad na utešený zelený svah, ktorý sa tiahol až k vzdialenej hranici temného lesa. Bolo zvolené tak, aby naň v jasné dni slnečné lúče dopadali po celý rok.

Práve k tomuto stolu mieril votrelec.

Temná postava vkĺzla do tieňa malého hájika asi päťdesiat krokov od lavíc a rýchlo sa hodila na brucho. Votrelec sa naposledy rozhliadol, aby zvolil smer, so sklonenou tvárou sa vykradol z tieňa a zamieril do úkrytu pri stole.

Postupoval dôsledne a pomaly. Pravdepodobne šlo o skúseného stopára, ktorý si bol vedomý, že každý rýchlejší pohyb by strážca mohol kútikom oka zachytiť. Tieni mrakov sa plazili po zemi a prikrčená postava postupovala s nimi, nenápadne sa vlnila v nízkej tráve a vyzerala len ako ďalší putujúci tieň. Pomáhal jej v tom aj tmavozelený odev. Čierna by bola veľmi tmavá a vytvárala by príliš nápadný tieň. Tmavozelená dokonale splývala s farebným odtieňom trávy.

Netrvalo dlho, kým postava prekonala vzdialenosť k stolu. Kúsok pred cieľom zmeravela, pretože strážca odrazu znehybnel, akoby ho nejaký zvuk či nepatrný pohyb varoval – alebo nebodaj inštinkt, že nie je všetko v poriadku. Obrátil sa a uprel zrak smerom, kde stál stôl, ale tmavý nehybný tieň pár krokov od neho vôbec nepostrehol.

Nakoniec strážca usúdil, že žiadne nebezpečenstvo nehrozí, potriasol hlavou, podupal nohami, odpochoval niekoľko krokov doprava a potom zase naspäť doľava, prehodil si kopiju do ľavej ruky a pravou si pretrel unavené oči. Bol znudený a unavený a hovoril si, že práve v takomto stave človek začína mať vidiny.

Zazíval a dal si pohov – telo spočívalo na jednej nohe, druhá bola pokrčená. Potiahol nosom a trochu sa uškrnul. Pri dennej službe by si nikdy niečo takéto nemohol dovoliť. Ale teraz bolo po polnoci a pravdepodobnosť, že sa objaví seržant, aby preveril jeho bdelosť, bola mizivá.

Keď sa strážca opäť upokojil, temná postava sa prešmykla cez poslednú krátku vzdialenosť do úkrytu pri stole. Votrelec sa pozvoľna zdvihol do drepu a obzeral si okolie. Strážca sa vďaka všetkému tomu prešľapovaniu a dupaniu presunul o pár krokov ďalej od stola, ale nie natoľko, aby to vadilo.

Votrelec mal okolo pása omotaný dlhý kožený remienok. Keď ho rozmotal, ukázalo sa, že ide o prak s kolískou z mäkkej kože uprostred. Do kolísky praku vklzol hladký obľý kameň. Skrčená postava sa trochu zdvihla, drobným pohybom zápästia začala pomaly roztáčať jednoduchú zbraň a postupne jej rýchlosť zvyšovala.

Strážca zachytil zvláštny nočný zvuk. Spočiatku hlboké, takmer nečujné hučanie bolo stále prenikavejšie. Menilo sa tak plynulo, že muž nevedel s istotou, kedy si zvuk vlastne všimol. Pomyslel si, že pripomína bzučanie nejakého hmyzu... možno čmeliaka. Bolo ťažké určiť smer, odkiaľ prichádza. Potom sa prebudila pamäť. Nedávno sa jeden zo strážcov o podobnom zvuku zmienil. Vrazil, že išlo o...

PRÁSK!

Do hrotu strážcovej kopije udrela neviditeľná strela. Sila nárazu vyrazila kopiju z chabého zovretia a roztočenú ju poslala preč. Strážcova ruka mimovoľne sklzla k rukoväti meča. Keď sa spoza stola naľavo od neho zdvihla štíhla postava, meč už bol napoly vytasený.

Poplašný výkrik sa mužovi zasekol v hrdle, pretože osoba zhodila z hlavy tmavú kapucňu, pod ktorou ukrývala záplavu svetlých vlasov.

„Upokoj sa! To som len ja,“ povedala s neskrývaným pobavením.

Dokonca aj v tme a zo vzdialenosti štyridsiatich krokov bolo očividné, že rozosmiaty hlas a výrazné plavé vlasy patria Kasandre, araluenskej korunnej princeznej.

Dva

„**K**asandra, toto musí prestať,“ vyhlásil Duncan. Hneval sa. To jej bolo jasné. Keby to nevyplývalo zo spôsobu, akým sa prechádzal hore-dolu vo svojej pracovni, poznala by to podľa toho, že ju oslovuje Kasandra. Obvykle jej hovoril Kas alebo Kasi. Neskrátenú podobu mena používal iba v prípade, keď sa na ňu veľmi hneval.

A dnes sa hneval nesmierne. Mal pred sebou ťažké pracovné predpoludnie. Stôl bol zavalený písomnými žiadosťami a súdnymi nálezmi, pozornosti sa dožadovala obchodná delegácia z Teutlandu, ale on musel všetko nechať tak a zaoberať sa sťažnosťou na nevhodné správanie svojej dcéry.

Rozhodila rukami – v tom pohybe sa miešala bezmocnosť a snaha o vysvetlenie.

„Ocko, ja som len...“

„Ty si sa len po polnoci zakrádala okolo hradu, stopovala si nič netušiaceho strážcu a potom si mu takmer vyhnala dušu z tela tým svojím prekliatym prakom! Čo keby si namiesto kopije zasiahla priamo jeho?“

Rozhnevane sa na ňu pozrel a vystrel ruku.

„Daj mi ho,“ vyzval ju, a keď nechápavo zdvihla hlavu, dodal: „Ten prak. Daj mi ho.“

„Nie,“ odmietla.

Kráľovské obočie sa zdvihlo. „Ty mi odporuješ? Som predsa kráľ.“

„Neodporujem ti. Len ti nedám ten prak. Vyrobila som si ho. Trvalo týždeň, kým sa mi vydaril. Cvičila som s ním mnoho mesiacov, takže trafím všetko, na čo zamierim. Nedám ho z ruky, aby si ho zničil. Prepáč.“ Posledné slovo dodala po krátkej odmlke.

„Som aj tvoj otec,“ pripomenul Duncan dôrazne.

Prikývnutím tú skutočnosť potvrdila. „To uznávam, ale si rozhnevaný. Keď ti svoj prak dám teraz, bez váhania ho rozrežeš, však?“

Rozčúlene potriasol hlavou a otočil sa k oknu. Nachádzali sa v kráľovej pracovni, veľkej vzdušnej a svetlej komnate, z ktorej bol výhľad na okolie hradu.

„Nemôžem ťa nechať, aby si sa tu potme zakrádala a prepadávala stráž,“ povedal. Pochopil, že v záležitosti praku sa dostali do slepej uličky. Uvedomil si, že najlepšie bude zaútočiť z inej strany. Vedel, aká tvrdohlavá dokáže byť jeho dcéra.

„Nie je to správne,“ pokračoval. „Toto je už tretíkrát, a im tie tvoje hlúpe hry vadia. Seržant žiada, aby som ho ešte dnes prijal, a ja viem, o čo pôjde.“ Obrátil sa čelom k nej. „Dostala si ma do veľmi ťažkej situácie. Budem sa musieť ospravedlňovať seržantovi. Chápeš, aké to bude nepríjemné?“

Videl, že sa zatvárala trošku skormútené. „Mrzí ma to, otče,“ povedala formálne. Zvyčajne ho oslovovala ocko.

Dnes boli Kasandra a otec. „Ale nie je to hlúpa hra, ver mi. Musím niečo také robiť.“

„Prečo?“ dožadoval sa trochu rozčúlene vysvetlenia. „Pre všetko na svete, ty si korunná princezná, a nie nejaké dedinské dievča! Žiješ na hrade, kde je veľa vojakov, aby ťa chránili! Prečo sa musíš učiť zakrádať v tme a zaobchádzať s pytliackou zbraňou?“

„Ocko,“ zabudla v zápale na formálnosť, „uvažuj o tom, čo sa mi zatiaľ stalo. V Celtike ma prenasledovali wargali. Mojich ochrancov zabili a ja som horko-ťažko vyviazla. Potom ma zajalo Morgarathovo vojsko. Odvliekli ma do Skandije, kde som musela prežiť v horách. Mohla som tam umrieť od hladu. Potom som sa dostala doprostred obrovského boja. Takže to množstvo strážcov ma vlastne neochránilo, je tak?“

Duncan podráždene kývol rukou. „No, asi nie. Ale...“

„Povedzme si to úprimne,“ pokračovala Kasandra. „Svet je nebezpečný a ja ako korunná princezná som pre našich nepriateľov dobrý cieľ. Chcem sa vedieť brániť, sama. Nechcem byť odkázaná iba na iných ľudí. Okrem toho...“ zaváhala a kráľ sa na ňu pozorne zadíval.

„Okrem toho?“ spýtal sa. Kasandra zrejme uvažovala, či by mala povedať ešte niečo viac. Potom sa zhlboka nadýchla a pustila sa do toho.

„Som tvoja dcéra a raz príde čas, keď by som ti mala pomáhať... prevziať niečo z tvojich povinností.“

„Ale to predsa robíš! Tá hostina minulý týždeň mala veľký úspech...“

Pohrdavo kývla rukou. „Nemám na mysli hostiny, kráľovské oslavy a pohostenie v parku. Mám na mysli dôležité veci – diplomatické cesty s tvojím poverením alebo

tvoje zastupovanie pri riešení sporov. Robiť také veci, ktoré by si očakával od svojho syna.“

„Lenže ty nie si syn,“ namietol Duncan.

Kasandra sa smutno usmiala. Vedela, že otec ju miluje. Ale vedela aj to, že každý kráľ dúfa v syna, ktorý bude pokračovať v jeho diele.

„Ocko, raz budem kráľovnou. Dúfam, že nie veľmi skoro,“ dodala chvatne a Duncan s úsmevom vyjadril súhlas s jej postojom. „Ale až to príde, budem musieť tieto veci robiť, a potom už bude trochu neskoro, aby som sa ich len začala učiť.“

Duncan sa na ňu dlho a pozorne zahľadel. Kasandra mala silnú vôľu a on to vedel. Bola odvážna, schopná a bystrá. Bolo vylúčené, že by sa uspokojila s postavením bábkovej vládkyne, ktorá nechá iných, aby za ňu rozhodovali a robili ťažkú prácu.

„Myslím, že máš pravdu,“ povedal nakoniec. „Mala by si sa naučiť, ako sa o seba postarať. Ale sir Richard ťa učí zaobchádzať s mečom. Prečo sa teda trápiť s prakom a zakrádáním?“

Nebolo zvykom, aby sa urodzené mladé dámy učili šermiarskemu umeniu. Kasandru už niekoľko mesiacov vyučoval zástupca veliteľa bojovej školy – používala ľahký meč, vyrobený osobitne pre ňu. Princezná sa s nahnevanejším výrazom otočila k otcovi.

„Meč je dobrý,“ pripustila. „Ale nikdy sa ho nenaučím ovládať dokonale a práve to by som potrebovala, aby som sa vedela ubrániť útočníkovi s ťažkou zbraňou. S lukom je to rovnaké. Treba roky výcviku, aby sa z neho človek naučil poriadne strieľať, ale ja ten čas jednoducho nemám. Prak je zbraň, ktorú už poznám. Naučila som sa ho používať, keď som bola malá. V Skandiji mi pomohol prežiť. Rozhodla

som sa, že bude mojou hlavnou zbraňou a že sa budem zdokonaľovať, kým ho nebudem ovládať naozaj majstrovsky.“

„Môžeš cvičiť vrh na terč. Nie je nutné, aby si desila našu stráž,“ namietol Duncan.

Ospravedlňujúco sa usmiala. „Uznávam, že to bolo voči nim nepeknné. Ale Geldon vravel, že najlepší výcvik je v podmienkach, ktoré sa čo najviac približujú skutočnosti.“

„Geldon?“ Duncanovo obočie sa zamračene stiahlo. Geldon bol hraničiar vo výslužbe a žil na hrade Araluen. Príležitostne pôsobil ako poradca Crowleyho, veliteľa hraničiarскеho zboru. Kasandra sa začervenala, keď si uvedomila, že vyzradila viac, ako mala v úmysle.

„Požiadala som ho, aby mi trochu poradil, ako sa nenápadne pohybovať,“ priznala. Potom rýchlo dodala: „Ale prisahám, že o praku nič nevedel.“

„S ním sa porozprávam neskôr,“ vyhlásil Duncan, hoci vôbec nepochyboval, že princezná hovorí pravdu. Geldon by nebol taký hlupák, aby ju podporoval v nezodpovedných kúskoch, ktoré si vymyslela.

Posadil sa a chvíľu zhlboka dýchal, aby ho prešla zlosť. Potom zmierlivejším hlasom predniesol: „Kasi, uvažuj. Tento tvoj výcvik by mohol do nebezpečenstva dostať nielen teba, ale aj celý hrad.“

Nechápavo naklonila hlavu nabok.

„Keď teraz stráž vie, čo dokážeš, jednoducho by si mohla prestať všímať nečakaný hluk alebo známky pohybu v okolí hradu. Keby uvidela nejakú temnú postavu, ako sa plazí v tme, myslela by si, že si to ty. A mohla by sa zmýliť. Čo keby sa do hradu pokúšal preniknúť nejaký nepriateľský zved? Strážcu by to mohlo stať život. Chcela by si mať niečo takéto na svedomí?“

Kasandra so zvesenou hlavou uvažovala o jeho slovách. Pochopila, že má pravdu.

„Nie,“ hlesla.

„Alebo by to mohlo byť naopak. Niektorý strážca by si mohol všimnúť, že ho z tmy niekto sleduje, a nedošlo by mu, že je to len korunná princezná. Mohlo by ťa to stať život.“

Otvorila ústa, aby niečo namietla, ale kráľ ju zdvihnutím ruky zadržal.

„Viem, že sa na to cítiš už dostatočne skúsená. Ale uvažuj. Čo by sa stalo človeku, ktorý by ťa zabil? Chcela by si, aby mal niečo také na svedomí?“

„Asi nie,“ zašepkala a kráľ prikývol. Videl, že to zabralo.

„Takže chcem, aby si s tými svojimi nebezpečnými hrami prestala.“ Znovu sa chystala niečo namietnuť, ale predbehol ju. „Keď už musíš cvičiť, nech ti Geldon pripraví poriadny plán. Som si istý, že ti ochotne pomôže, a možno bude ťažšie preklznuť jemu ako niekoľkým ospalým strážcom.“

Keď Kasandra pochopila, že otec jej nielenže nezabaví prak, ale práve jej dal súhlas, aby pokračovala vo výcviku so zbraňou, úsmev jej rozžiaril tvár.

„Ďakujem, ocko,“ povedala a z hlasu zreteľne bolo počuť jej nadšenie. „Začnem s ním ešte dnes.“

Lenže kráľ Duncan už krútil hlavou.

„Na to bude dosť času neskôr. Dnes potrebujem, aby si mi pomohla naplánovať cestu v oficiálnej záležitosti. Chcem, aby si rozhodla, kto by nás mal sprevádzať. A asi si budeš musieť nechať ušiť aj nové šaty, vhodný cestovný odev a niečo slávnostné, žiadnu halenu a nohavice, čo máš teraz na sebe. Hovoriš, že chceš pomáhať, tak sa chop príležitosti. Vezmeš si to celé na starosť.“

Princezná prikývla a ľahko zvrátila čelo v zamyslení nad prípravami, ktoré musí urobiť, a drobnosťami, ktoré potrebuje zariadiť. Oficiálna kráľovská cesta si vyžadovala všetko starostlivo naplánovať a týkala sa mnohých ľudí. Princezná si uvedomovala, že v budúcich týždňoch bude mať plné ruky práce. Bola však rada, že otec si našiel niečo iné a už netrvá na tom, aby mu odovzdala svoj prak.

„Kedy pôjdeme?“ opýtala sa. „A kam?“ Potrebovala vedieť, ako ďaleko pocestujú, aby mohla zariadiť nocľahy.

„O tri týždne,“ odpovedal kráľ. „Sme pozvaní na hrad Redmont na svadbu, bude na budúci mesiac štrnásteho.“

„Redmont?“ zopakovala. Zmienka o Redmonte pocho-
piteľne vzbudila jej záujem. „Kto bude mať na Redmonte
svadbu?“

Tri

Halt si uhladil strapaté vlasy a skúmal súpis mien. „Gorlogova brada!“ uľavil si skandijskou kliatbou, ktorú si v poslednom čase celkom obľúbil. „Koľko je tých ľudí?“

Lady Paulina sa naňho mierumilovne pozrela. „Dvestotri,“ povedala pokojne.

Vydesene zdvihol oči zo zoznamu. „Dvestotri?“ ubezpečoval sa a ona prikývla. Potriasol hlavou a pustil hárok pergamentu na jej stôl.

„No, tak to budeme musieť trochu zoškrtáť,“ vyhlásil.

Zamyslená Paulina ľahko zvrážtila čelo a uvažovala o jeho slovách.

„Možno by sme sa mohli zbaviť týchto troch,“ povedala. „Nie som si istá, či chcem mať na svojej svadbe iberionského vyslanca a jeho dve hlúpe dcéry.“

Uchopila brko a preškrtila posledné tri mená na zozname. Potom zdvihla oči k Haltovi a žiarivo sa usmiala.

„Tak. A je to. Všetchno bola hračka?“

Halt zmätene vrtel hlavou, opäť si zobral zoznam a prezeral si ho. „Ale... dvesto ľudí? Vážne potrebujeme mať svadbu s dvesto ľuďmi?“

„S nimi svadbu mať nebudeme, drahý. Budeme mať svadbu spolu,“ zámerne predstierala nepochopenie. Zamračil sa na ňu. Haltov zamračený výraz spravidla naháňal hrôzu. Pre lady Paulinu však v ňom nebolo nič hroživé. Pozrela sa na Halta s jedným zdvihnutým obočím a on si uvedomil, že sa pokojne môže prestať mračiť. Vrátil sa k zoznamu a zapichol doňho ukazovák.

„Ja len... počítam, že kráľ pri tom musí byť,“ začal.

„Samozrejme. Si jeden z jeho najstarších radcov,“ pripomenula.

„A Evanlyn – totiž, Kasandra. Sme priatelia. Ale kto sú všetci tí ostatní? Tá kráľovská výprava má asi pätnásť členov!“

„Sedemnášť,“ spresnila lady Paulina. „Kráľ predsa nemôže cestovať bez družiny. Nemôžu s Kasandrou len tak skočiť na koňa, jedného dňa sa tu objaviť a povedať: ‚Tak sme prišli na tú svadbu. Kam nás posadíte?‘ Je nutné dodržať istý protokol.“

„Protokol!“ posmešne zahučal Halt. „Taká znáška nezmyslov!“

„Halt,“ prehovorila zdvorilá diplomatka, „keď si ma žiadal, aby som si ťa vzala, myslel si si, že sa len tak s hrstkou priateľov vytratíme na nejakú lesnú čistinku a bude hotovo?“

Halt zaváhal. „No... nie, samozrejme, že nie.“

V skutočnosti si to ale myslel. Jednoduchý obrad, pár priateľov, trochu dobrého jedla a piva alebo vína a potom z nich budú manželia. Intenzívne cítil, že by nebolo veľmi múdre priznať to práve teraz.

O zasnúbení postaršieho hraničiara a krásnej lady Pauliny už niekoľko týždňov rozprávalo celé redmontské léno.

Ludia sa čudovali, no zároveň mali radosť, že z tejto nesúrodej, ale veľmi váženej dvojice vznikne manželský pár. Bolo to niečo, nad čím mohli žasnúť a o čom chceli klebetiť. Už týždne sa v redmontskej zrkadlovej sieni nehovorilo takmer o ničom inom.

Boli aj takí, ktorí predstierali, že nie sú prekvapení. Jedným z nich bol barón Arald z Redmontu.

„Ja som to vždy vedel!“ vykladal každému, kto ho chcel počúvať. „Vždy som vedel, že medzi nimi niečo je! Už dávno som tušil, že k tomu dôjde! Možno som to vedel skôr než oni.“

A naozaj, počas rokov sa z času na čas objavili zvesti, že Halt a Paulina sú niečo viac než len priatelia. No ani Halt, ani Paulina sa k tomu nikdy nevyjadrovali. Pokiaľ išlo o udržanie tajomstva, len málokto vedel byť mlčanlivejší ako hraničiari a členovia diplomatickej služby.

Lenže prišiel deň, keď si Halt uvedomil, že čas beží stále rýchlejšie. Will, jeho učeň, bol v poslednom ročníku prípravy. O pár mesiacov výcvik dokončí a slávnostne prevezme strieborný dubový list – znak plnohodnotného hraničiara. A to znamenalo, že Will sa odsťahuje z Redmontu, pretože mu pridelia vlastné léno. Halt cítil, že každodenný život, vďaka Willovej prítomnosti pestrý a plný udalostí, bude odrazu ukrutne prázdny. Ako v ňom ten pocit narastal, Halt mimovoľne stále častejšie vyhládal spoločnosť lady Pauliny.

Paulina si tiež všimla, že Halt čoraz viac potrebuje spoločnosť a lásku. Hraničiarsky život sa prirodzene uberal k osamelosti a hovoriť o ňom sa dalo iba s niekoľkými ľud-